

The book cover features a stylized illustration of a forest. The background is a dark green with horizontal lines. Numerous tree trunks, rendered in white and yellowish-brown, are scattered across the scene. In the center, there is a small, dark, rectangular object. To the right, a white, pointed shape, possibly a mushroom or a small tent, is visible. The title 'Spící' is written in a large, bold, yellowish-brown font, and 'spravedlnost' is written below it in a smaller, bold, yellowish-brown font. A small, white, wavy line separates the title from the author's name.

Spící spravedlnost

Martin Vopěnka

FRAGMENT

Spící spravedlnost

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Martin Vopěnka
Spící spravedlnost – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Martin Vopěnka

Spící spravedlnost

Martin Vopěnka

Obsah

Část první – Berte nás vážně! 7

Část druhá – Zametání stop a tlustá čára
za minulostí 63

Část třetí – Na vlastní pěst 91

Část čtvrtá – Podezření 117

Část pátá – Všechno je jinak 135

Část šestá – Po stopách zmizelých 153

Část sedmá – Sbaleno k moři 183

Část osmá – V pasti 201

Část devátá – Na poslední chvíli 223

Část desátá – Veliká setkání 233

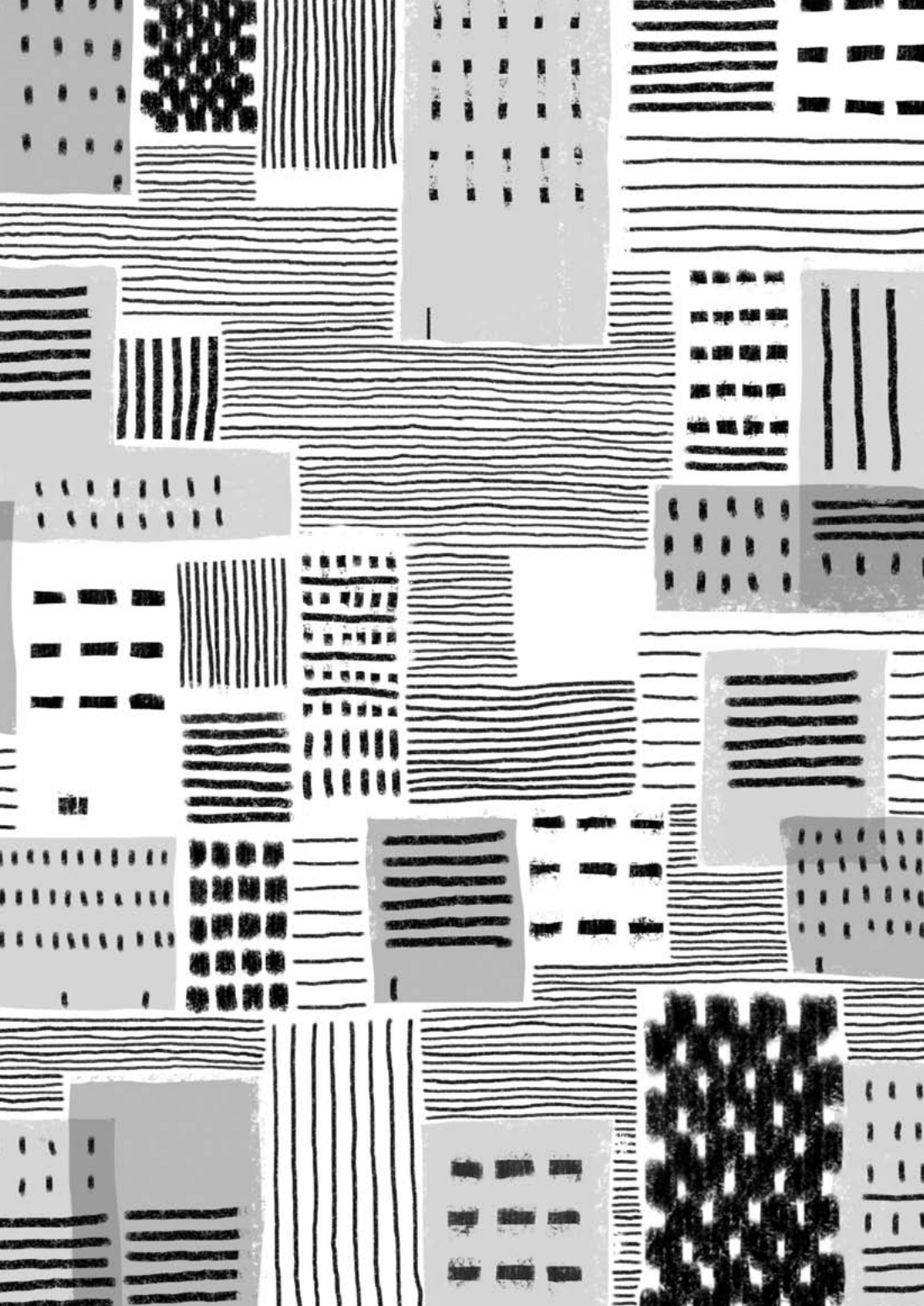
Část jedenáctá – Dětský parlament
znovu zasedá 249

Ukázka z následujícího dílu: 265

Tip pro Vás a Vaši čtečku: 266

The background is a complex collage of various geometric patterns. It includes horizontal and vertical lines, grids of small squares, and larger rectangular blocks. Some areas are solid black, while others are white or light gray. The patterns are arranged in a way that creates a sense of depth and texture, with some elements appearing to overlap others.

Část první
~
Berte nás
vážně!

Rodiče byli vzhůru už celý týden, ale nic nebylo jako dřív. Trvalo několik dní, než jim děti dokázaly vypovědět, co prožily v době, kdy všichni rodiče na celém světě z nepochopitelných důvodů spali. Ale i tak si některé zážitky a události nechal pro sebe. Ema si zrovna dnes ráno, hned po probuzení, vzpomněla, že rodičům ještě neřekli vůbec nic o panu Šmejkalovi, který je na samém počátku pátrání po Samovi pozval k sobě do bytu a chtěl po nich, aby se vyfotili s jeho spící, anebo možná mrtvou paní.

Kristýna zase, sotva otevřela oči, zneklidněně pohlédla na dosud dřímající rodiče. Ema, Kristýna i Samuel tvrdošíjně odmítali spát jinde než v ložnici rodičů.

Co když se rodiče zase neprobudí? napadlo hned Kristýnu. Co když už zase spí?

Úzkost se zmocnila jich všech. S úzkostí usínali a s úzkostí se probouzeli a jen přes den na ni chvílemi zapomínali. „Co kdybyste se ve spaní střídali!“ naléhala Kristýna na rodiče. „Kdyby se zase něco stalo, byl by alespoň jeden z vás vzhůru.“

Rodiče je však nesmyslně uklidňovali: „Nemůžete se bát, že se tak nepravděpodobná událost ještě někdy zopakuje.“

Na to se na ně Kryštof skoro obořil: „Ale poprvé přece taky byla nepravděpodobná.“

Kristýna se teď zvedla ze své matrace a vtlačila se mezi maminku a tatínka. Ema se hned také zvedla a přitiskla se k mamince z druhé strany.

„Netlač se tolik!“ napomenula ji Kristýna. „Vzbudíš je!“

Rodiče se však už probírali. Maminka se protáhla a v polospánku k sobě holky přitiskla. Zívla a zašeptala: „Zase nemůžete spát?“

Ze zdola od Samuela se ozýval šramot. Nejspíš si pouštěl autodráhu. V noci ale všechny zburcoval, aniž o tom věděl. Rodiče i holky se probudili jeho hlasitým nářkem. „Co se

děje?" vylekali se všichni. V měsíčním svitu Samuel seděl na posteli a nepřítomně zíral do dálky. „Maminko! Maminko! Oni tam jsou. Maminko, kde jsi?“

Maminka Sama objala. Snažila se mu dívat do očí a tiskla ho k sobě. „Samíku, Samí, já jsem tady. Maminka je s tebou.“

Avšak Sam, přestože měl otevřené oči, ji neviděl. Třásl se po celém těle a ve tváři měl strach. „Maminko...“ Po chvíli se vyčerpaně svalil zpátky na postel a vzápětí usnul.

Jediný Kryštof se netísnil v ložnici s rodiči. Chodil spát do svého pokoje, kde dlouho do noci vysedával u počítače. Přes ICQ si dopisoval se spolužáky, kteří stejně jako on trávili dny v nečinnosti. Ve školách se totiž neučilo a nic nenasvědčovalo tomu, že by se v dohledné době mělo. Spolužáci si ale tentokrát víc než kdy jindy měli co sdělovat. Obrazovka byla plná jejich zajímavých i těžko uvěřitelných příběhů. A Kryštof v líčení svého hrdinství nezůstával pozadu.

2

Celá rodina se sešla kolem půl desáté u snídaně. Byla neděle, ale od všedních dní se příliš nelišila. Běžný školní ani pracovní život se ještě nerozběhl. Přestože rodiče spali jen několik týdnů, zdálo se, že země se z toho spánku bude vzpamatovávat několik měsíců, ne-li roků. Byl už květen a vláda tohle školní pololetí prostě zrušila. Debata se vedla jen o tom, jestli se bude opakovat celý rok, což se zdálo nejjednodušší, anebo jestli se chybějící měsíce na podzim rychle nahradí a žáci postoupí do dalších ročníků.

Ve školách stále ještě přebývaly tisíce nezařazených dětí. Při jejich záchraně často došlo k záměně nebo ztrátě údajů – hlavně u těch nejmenších. A i když se rodiče přihlásili, bylo třeba ověřit, že jsou to skutečně ti praví.

A také tu byla početná skupina dětí, jejichž rodiče stále ještě spali. O tomto podivném úkazu spekulovali novináři, myslitelé i vědci z celého světa. Ukazovalo se, že v drtivé většině případů spí ti rodiče, jimž alespoň jedno dítě během spánku zemřelo nebo zmizelo. Jako by nestačila jedna záhada – totiž samotný spánek všech rodičů. Hned tady byla záhada druhá: že se probudili jen někteří. Dokonce tatínek řekl, že mu z toho jde po zádech mráz, protože to na něj působí, jako by se jednalo o jakýsi planetární soucit, takže ti, kteří by po probuzení trpěli ztrátou milovaného dítěte, jsou tohoto utrpení ušetřeni.

„No jo, pak ale zase nemůžou své děti hledat a pomoci jim,“ odporovala Ema. „To by si přece ti spící rodiče nepřáli.“

„A jak k tomu přijdou děti, kterým se třeba ztratil brácha, a teď kvůli tomu nemají ani rodiče?“ namítala také Kristýna. „To je teda pěkně nespravedlivý soucit.“

„To znamená,“ přidal se i Kryštof, „že kdyby se Samuel nevrátil, tak byste se neprobudili?“

Samuel neřekl nic. Jen upřel své velké hnědé oči na tatínka.

Nezdálo se však, že tatínek zná odpověď. „Možná,“ řekl zamyšleně. „Ale spíš se mi zdá, že se neprobudili jen ti rodiče, jejichž dítěti už není pomoci.“

„Ale jak to ten planetární soucit mohl poznat?“ nechápal Kryštof.

„To právě nevím,“ přiznal tatínek. „Nikdo to neví.“ Tatínek se na chvíli odmlčel. „Zdá se, že budeme muset svou představu o světě od základu změnit. Jsou tady nějaké zákonitosti, o kterých jsme až dosud neměli tušení. Svět je jiný, než jsme si mysleli.“

Ema se obrátila na maminku. „Kdyby Samuel umřel...“ Hned se ale zarazila, co to řekla; omluvně se na Sama podívala a ten se rozpačitě uculil.

„Emo!“ okřikla ji Kristýna.

„Kdyby...“ koktala Ema, „... přece víš, jak to myslím.“

Maminka jí přispěchala na pomoc. „Já ti rozumím, Emo. Nic takového by sis nikdy nepřála. Pro Samovu záchranu jste přece udělali tolik. Přesto se to mohlo stát.“

„No a kdyby se to stalo,“ pokračovala tedy Ema, „a my ostatní bysme byli v pořádku, tak bys chtěla, aby ses neprobudila?“

„Ne, Emo, to bych nechtěla. Bolelo by to; hrozně by to bolelo, ale já mám čtyři děti – vy všichni jste moji. Já přece nepřestanu být vaší maminkou, kdyby se jednomu z vás něco stalo.“

„Takže potom,“ vložil se do hovoru konečně i Sam, „ten souhlas naší planety... Jak jste to říkali?“

Všichni se dali do smíchu. „Prej souhlas... souhlas naší planety.“ Nemysleli to zle – byli jen rádi, že mají příležitost se po tom vážném hovoru zasmát. „Planetární soucit, ne souhlas,“ opravili ho.

„Tak teda ten planetární soucit je vlastně hloupý,“ nedal se odradit Sam, „že to dělá ze soucitu, ale přitom těm lidem vlastně ublíží, když oni to nechtějí.“

„Ale když měl někdo jenom jedno dítě,“ napadlo Kristýnu, „a to zemřelo, tak je možná rád, že se neprobudí.“

„Možná jsem to nenazval přesně,“ uvažoval dál tatínek. „Možná to vůbec nesouvisí s nějakým záměrem nebo soucitem. Když mohli usnout všichni biologičtí rodiče...“

„Biologičtí?“ nerozuměly děti.

„Biologičtí, tím se myslí praví rodiče – kterým se ty děti opravdu narodily – ne nějakí nevlastní,“ vysvětlila maminka.

„Když tedy všichni biologičtí rodiče mohli usnout,“ zopakoval tatínek, „znamená to, že v člověku nějaká informace o tom, že je rodič, zůstává. No a možná v něm nějak zůstává také informace o tom, jestli jeho dítě ještě žije. Někaký kód, který neznáme. Vždyť víte, co se každý den objevuje názorů, proč se to vlastně stalo. Mysleli jsme si, že o našem světě víme hodně a že ho umíme vědecky zkoumat, a teď se ukázalo, že ne.“

„A nemohl to všechno zařídit Bůh?“ napadlo Kristýnu.

„Ty věříš v Boha?“ ušklíbl se Kryštof.

„A ty ne?!“ obořila se na něj Kristýna. „Taky ses přece modlil, aby se rodiče probudili a aby se Samuelovi nic nestalo!“

„Já jsem se nemodlil!“ rozkřičel se Kryštof a ve tváři zrudl.

„Já jsem si to jenom přál! To je rozdíl – modlit se, a přát si!“

Ale v té chvíli se ke Kristýně přidala Ema: „To teda pěkně lžeš, Kryštofe! Modlil ses s náma!“

Načež se mezi sourozenci strhla hádka. Maminka vstala od stolu. „Už se zase začínáte hádat? Myslela jsem, že vás to přešlo, když jste si museli pomáhat.“

3

Rozešli se do svých pokojů. Přesněji: rodiče je tam poslali. Prý si mají opakovat do školy. Nikomu se nechtělo.

První se z pokoje vynořil Kryštof: „A kdy teda půjdeme na policii? Chci, aby chytili Samuelovy únosce.“

Tatínek se ale zatvářil otráveně, což Kryštofovi přišlo nespravedlivé. Do konce na Kryštofa vyjel: „Snad jsme o tom mluvili, ne?! Byl jsem tam už třikrát. A jsme domluvení na zítra. Nemůžu za to, že nestíhají. Přednost mají děti, kterým se dá pomoci teď hned, chápeš? Kdo ví, jestli se to vůbec povede zpětně vyšetřit.“

Shora to zaslechla Kristýna a přihnala se dolů. „To jako že by ty zločince nechali na svobodě? Unesli malé děti, zabíjeli je a prodávali, a nemá se to vyšetřit?“

„Vysloveně snad ty děti nezabíjeli, ne?“ namítl tatínek.

„To teda zabíjeli!“ vykřikla Kristýna. „Co ta holčička, co ji odnesli někam pryč – že ji dají vlkům? Přece už ji potom nikdo neviděl. Že jo, Same! Pojd' sem!“

„Nech Sama, sakra,“ zaklel tatínek. „Nenuť ho vzpomínat! Musí to v sobě zpracovat. Postupně nám všechno poví sám.“

„A to jako nemá svědčit?“ podivil se Kryštof.

„Ale ano, má svědčit. Až přijde čas, tak bude svědčit. Určitě. Ale musíme s ním zacházet jemně. Ne mu tu hrůzu pořád předhazovat. Všichni byste měli myslet víc na současnou a budoucnost. Jít ven. Začít se učit.“

Na takové moudro nebyla Kristýna zvědavá. Honem musela říct něco silného: „Ty jsi tu hrůzu prospal!“ odsekla. „Nic o tom nemůžeš vědět!“

Kryštof si všiml, jak to tatínka ranilo. Omlouval se jim přece, že v tak důležitých chvílích nemohl být s nimi. Přestože věděl; všichni věděli, že za to nemůže. Pitomá prostoreká Kristýna. Nahlas Kryštof řekl: „Všichni rodiče spali! To jsi, Kristýno, přehnala!“

4

Otevřenými okny proudil do bytu teplý jarní vzduch. Odpoledne už měla maminka dost všech těch dětských hádek a dohadů: „Tak, a půjdete ven!“ rozhodla. „Seberte míč a koukejte vypadnout na hřiště! Všichni! Teď hned!“

„Vypadnout?“ ohradila se Ema. „Proč jsi na nás sprostá, mami?“

„Nejsem sprostá. Ale už se nemůžu dívat na to, jak tady zahníváte.“

Ema věděla, že to maminka nemyslí zle. Maminka byla prostě taková: dlouho nekonečně trpělivá, chápající a laskavá, a potom náhle tvrdá a neústupná. „Ale my se bojíme jít sami na hřiště,“ vysvětlovala Ema. „Když jsme tam byli naposled, tak jsme se dověděli, že všichni rodiče usnuli. To bylo hrozný, chápeš, mami?“

„A ty myslíš,“ obrátil se na Emu Sam, „že bysme se to tam mohli dovědět zase?“

Ach jo, pomyslela si Ema. Sam si nic neuvědomuje, a tak ani nemá obavy a nakonec se určitě přidá k mamince.

V tom se bytem rozlehlo hlasité Kryštofovo skandování: „Na hřiště, na hřiště!“

„Jó, půjdeme tam,“ souhlasil nadšeně Sam. „Zahrajeme si fotbal.“

ta? Říkalo se, že část starší mládeže se k rodičům nevrátila. Potulují se po městech, kradou, kouří...

Maminka viděla, že s holkami nehne, a tak rozhodla jinak: „Jdu s vámi. Taky se potřebuju provětrat.“

Tak šli. Oblékli si jen trenýrky nebo tenké legíny a jednoduchá trička a maminka měla na sobě přiléhavou sportovní kombinézu, přes ni krátkou sukýnku a vlasy si svázala šátkem.

Sotva vyšli z domu, vlahý vzduch je objal a zmocnila se jich radostná nálada. Běželi, driblovali a házeli si s míčem.

Na hřišti se slunce opíralo do drsného gumového povrchu, který byl tím pádem teplý. Žádná parta tu nebyla, ale všude kolem se válely plastové i skleněné láhve, prázdné krabičky od cigaret a Kristýna zahlédla dokonce injekční stříkačku. „Fuj!“ zhrozila se. „Tady to vypadá.“

Dali se do hraní. Hrál Kryštof se Samuelem proti mamince a holkám. Kryštof bral hru hrozně vážně, lítal jako blázen, v soubojích strkal do maminky i do holek a křičel na Sama, když se mu nepodařilo udržet míč.

Maminka pobíhala po hřišti trochu legračně – nebyla žádná fotbalistka, ale na druhou stranu ji holky obdivovaly, jak je nakonec šikovná – obratnější než ony.

Brzy se všichni unavili a za stavu 2:2 si dali přestávku. Sedli si na teplý povrch, Ema se natáhla a guma ji hřála do zad. Byl to první normální den po vši té hrůze, kterou prožili. Ema si uvědomila, jak je šťastná.

Kryštof tolik šťastný nebyl. Zdálo se mu totiž, že poslední gól se neměl uznat, protože maminka zahrála rukou, ale holky křičely, že je maminka brankář. Přitom to bylo skoro v půli hřiště a Samuel se potom také nevyznamenal, když si nechal míč proklouznout vedle nohou. Kryštof chtěl rychle zase hrát.

Ani Samuel nebyl úplně spokojený – chtěl, aby teď maminka hrála zase chvíli s nimi. Maminka si ale sedla k němu na teplou zem a přitiskla ho k sobě, celá zpocená. Řekla: „Vždyť vy kluci nás stejně porazíte. Podívej, jak ti to jde. Hraješ líp než já.“

Samuel byl samozřejmě pyšný, že hraje lépe než maminka, a chtěl už rychle hrát. Ale Kristýnu fotbal nebavil. Na-

vrhla, aby si zahráli na třetího nebo nějakou jinou hru bez míče, a místo fotbalu šla mamince natrhat sedmikrásky.

Domů se vrátili až v podvečer. Samuel hned ode dveří volal na tatínka, že oni, kluci, vyhráli 8:7, avšak tatínek byl zalezlý někde u počítače. Po chvíli se vynořil celý zamyšlený: „Tak jsem četl, že potřebují brigádníky do zemědělství – aby zachránili letošní úrodu a zásobování potravinami. Co bys tomu, Kryštofe, řekl, že bychom se spolu přihlásili? U nás ve firmě se ještě nepracuje a ty školu také nemáš.“

„To jako že byste nás tady nechali?“ ohradila se Kristýna.

„Neříkali jsme, že zajdeme na policii?“ divila se i Ema.

Ani Kryštof se nezdál být nadšený. „Jo, říkal jsi, že konečně půjdeme na policii říct jim všechno o těch únoscích.“

„No jo,“ bránil se tatínek. „Samozřejmě že tam zajdeme. Netvrdím, že máme odjet hned zítra. Něco užitečného bychom ale dělat měli. Já vím, vy jste děti. Ale co já? Já tady nemůžu jenom tak sedět.“

„A co hledat ty vrahy!“ připomněla Kristýna. „To snad není užitečná práce? Já bych teda nejdřív pochytila všechny zločince, a až pak bych začala pracovat.“

Samuel to viděl jinak: „A kdybyste... kdybyste, no... vy jeli na tu úrodu,“ začal přerývaně, „mohl bych já jet za Vojtou?“ Přestože byl Vojta o mnoho starší, dokonce starší než Kryštof, vnímal ho Samuel jako svého kamaráda. A teď si vzpomněl, jak spolu jeli na motorce, když ho Vojta zachránil. A vzpomněl si také na plyšového opičáka Hnědáčka, se kterým v náručí utekl z domu uprostřed lesa a kterého pak nechal Vojtovi. „Říkali jste přece, že za Vojtou někdy pojedu. A za Hnědáčkem.“

To byla pravda. Když se tenkrát všichni vzpamatovali ze Samova úžasného návratu a z toho, že se rodiče probudili, teprve si všimli vysokého venkovského kluka stojícího u dveří. Pozvali ho dál, ale on že musí hned zase domů. Tak si na něj alespoň vzali adresu a dali mu peníze na benzin.

„Určitě se někdy za Vojtou vypravíme,“ ujistil ho tatínek. „Nebo ho pozveme sem. Jen co se všechno uklidní.“

15 Ze sprchy vyšla maminka jen v ručníku a s mokrými